

Той видѣ че Маргарита има руса коса, кожа бѣла като снѣгъ, уста малкы и чарующы, въ които са виждаше редъ отъ маргары, когато царицата са замѣеше. Но понеже до нея минута тя бѣ сѣкогы серьозна и начумерена, той не можи да ги сѣгледа.

Но въ него день, докарванѣто ѝ бѣше въсхитително и граціозно, и тя омая царя, който за главенъ недостатѣкъ имаше страхливостѣта, недостатѣкъ, който като оставяше попрището отворено на сичкытъ другы, разрушаваше собственытъ неговы дарованія. Тѣзи му страхливостъ го правяше неспособенъ да разисква или да са противи. А освѣнъ туй сѣко противенѣе бѣше работа, трудъ, а безчувственостѣта бѣше основа на характера му.

Еще отъ дѣтинство постарахъ са да го отвърнѣтъ отъ сѣко серьозно занятіе; запрѣтавахъ му даже и да мысли; и понеже сполучихъ да му присадѣтъ този навикъ, необходимо бѣше сега другъ да мысли намѣсто него. Който прочее го отървѣше отъ този трудъ, правяше му услуга, а който по често я правяше ставаше му необходимъ!

Таквази бѣше и единственната причина за благоволеніето му къмъ герцога де-Лерма, противъ което са рѣши въ тѣзи минута Маргарита да са бори.

« Онуй което имамъ на умъ, думаше си тя, може да не е добро. Тѣ сж женски своенравія; но съ мѣжамы не вреди; освѣнъ туй правѣхъ го за да сторѣхъ добро. »

Когато са завърнѣ царѣтъ, събра са свѣтътъ за да попълни много празны мѣста, и между тѣхъ мѣстото на Наварскыя намѣстникъ, защото графъ де-Лемосъ бѣше самъ поискалъ да са завърне въ Мадридъ; но Филиппъ, уморенъ отъ пѣтя, отложи за сѣданіето на свѣта за утрѣ.

Хората на царя и на царицата бѣхъ са оттеглили, и супругытъ останхъ самы.

Филиппъ като погледа малко Маргарита мълчеливо, сѣднѣ близо до нея и ѝ рече нѣкакъ свѣнливо:

« Ако да знаеше, любезная ми Маргарито, колко маловременното ти отсѣтствіе... та направи похубава!